

Sagsnummer:	18	Navn:	Daki Paulina & Moise
Alder:	81 & 77	Ansøgt om:	Hjælp til ALT
		Bevilget 2012	Hjælp til ALT (Sponsorer)
		Bevilget apr. 2013	Hjælp til ALT (Sponsorer)
		Bevilget sep. 2013	Hjælp til ALT+ Husstandsættelse (Sponsorer)
		Bevilget apr. 2014	Hjælp til ALT (Sponsorer)
		Bevilget sep. 2014	Hjælp til ALT (Sponsorer)
		Bevilget apr. 2015	Hjælp til ALT (Sponsorer)
		Bevilget sep. 2015	Hjælp til ALT (Sponsorer)
		Bevilget apr. 2016	Hjælp til ALT (Sponsorer)
		Bevilget sep. 2016	Hjælp til ALT (Sponsorer)
		Bevilget apr. 2017	Hjælp til ALT (Sponsorer)
		Sagsfremstilling: September 2012 Moise bor sammen med sin søster i et statsejet hus, hvor de betaler 50,00 Lei om måneden i husleje. Moise fortæller os, at hverken han eller hans søster har nogen pension, de har begge arbejdet på en fabrik i Ceausescu tid. Da Ceausescu blev dræbt blev en masse af de statsejede fabrikker sat i brand, dette skete også for deres fabrik. For at få pension i Rumænien, skal man kunne bevise, at man har arbejdet, det kan dette søskendepar ikke for alle fabrikkens papirer forsvandt i branden.	
<p>De 50,00 Lei de skal bruge til huslejen, tjener hans søster ved, at hjælpe naboerne med deres haver. Vi får ikke lov til, at komme ind i huset, men det hele emmer af fattigdom, en rude i huset er gået i stykker. Moise's sko fortæller næsten alt, han er iført noget der engang var et par gummisko, nu er der kun "rammen" tilbage, alt det øverste af skoen er væk. Han fortæller, at han har sukkersyge, men ingen penge til medicin, han fortæller også at de kun spiser kød 2 gange om året mere har de ikke råd til, de lever kun af det de dyrker i haven. Moise er en stolt mand, man da han får pengene af os bliver det hele lidt for meget. Vi finder 2 gamle dyner på plejehjemmets loft og forærer til dem. Moise bor tæt ved plejehjemmet, og ikke så længe efter vi har forladt dem, ser vi ham komme gående ned af bakken ned mod kirken, vi indhenter ham og han fortæller, at han er på vej til købmanden, hans søster har godt nok lavet deres frokost klar, men i dag er en særlig dag, så i dag skal de have et lille stykke kød. Billedet af Moise på vej ned af bakken mod kirken er et billede der for altid, vil stå malet på min nethinde, et billede af en fattig men stolt mand.</p>			

April 2013

Jeg ved næste ikke hvor jeg skal begynde min fortælling om vores søskendepar, men jeg kan betro jer, at de blev turens helt store udfordring.

Da jeg i september mødte dem for første gang, må jeg nok erkende, at jeg blev lidt "forelsket" i denne gamle rynkede mand, der var et eller andet over ham, denne stolte fattige mand, og så hans søster, den lille sky Paulina som nærmest gemte sig og ikke turde tale med os.

I september var Moise ikke til hverken knus eller kram, alt nærkontakt var udelukket.

Men jeg kan betro jer, at tingene har ændret sig.

Vi besøgte dem som de første da vi kom, de har 2 sponsorer og en af dem havde givet mig nogle gaver med til dem, dem skulle de selvfølgelig have som det første, og jeg glædede mig rigtigt meget til, at se deres ansigter når de pakkede op, men det blev ikke lige som jeg havde forventet.

Da vi bankede på kom Paulina og lukkede op, og i stedet for at gemme sig, begyndte hun at snakke, straks tændte alle alarmklokkerne, her var noget helt galt. Hun gik ind i huset og efter en rum tid kom hun retur med Moise, og hvilket et syn, manden der stod i døren eller prøvede at stå i døren, var ikke den mand jeg var blevet lidt "forelsket" i, det var en vildmand, hans hår og skæg var langt, hans bukser stod åbne og var også lidt våde, han var så dårlig, at han ikke kunne stå på sine ben, han hev efter vejret, havde ondt i brystet, og sine ben.

Vi fik sat ham på en stol og jeg tilbød ham en hånd at holde i, den tog han grædende imod, han bad mig mærke på hans ben, de var hårde som sten, jeg er ikke læge med min første tanke var, at det var hans hjerte og at han ikke lignede en der ville overleve natten.

Vi tilbød ham, at køre ham på hospitalet, men nej det var fredag og han havde en aftale med borgmesteren om, at han først skulle på hospitalet mandag, i øvrigt skulle han også klippes inden han skulle af sted, enormt vigtigt, når man har det så skidt og ligner en der er ved at dø.

Da vi kom ud på gaden kom tårerne, jeg var så chokket, og følte mig så hjælpeløs.

Vi kiggede ind til ham igen senere på dagen, der var han stadig væk skidt, men nægtede igen at komme af sted.

Lørdag fandt vi et par krykker til ham, så han i det mindste havde noget at støtte sig til, igen nægtede han, at komme af sted, han så stadig væk skidt ud og græd en del, men han havde dog overskud til at fortælle mig, at han kunne mærke, at jeg rigtigt godt kunne lide ham, og at han syntes jeg var mere bekymret for ham end hans søster var, ikke Paulina men en anden søster. Jeg prøvede at lave lidt sjov med ham og viste ham min vielsesring, det fik et lille smil frem. Han fik at vide, at hvis ham fortrød måtte de sende bud efter os.

Det gjorde de så mandag morgen, der bad han Susi og Titi om at ringe 112, det blev ikke til en ambulance der kørte af sted med ham, men os.

Det er jo sådan, at man har ret til at komme på hospitalet selv om man er fattig, men med bestikkelse er alting nemmere, jeg vil fortælle mere om dette system i min beskrivelse af turen, men bare her fortælle, at vi på loftet på plejehjemmet havde en masse hospitalsudstyr og det læssede vi i bilerne sammen med Moise og Paulina, nu skulle vi til at være rigtigt Rumænere.

Efter 4 timer på hospitalet lykkedes det endelig, at komme ind til en læge. På det tidspunkt var jeg alene med Moise og Paulina så der var jo ikke andet at gøre end bare at følge trop og håbe at den rare doktormand kunne tale lidt engelsk. Men tak min bare, lægen var en meget sur mand der absolut ikke kunne et ord engelsk, jeg tror ikke helt, at beskeden om vores bestikkelse havde nået hans øre.

Moise fik besked på at tage alt sit tøj af, hvilket var lettere sagt end gjort, han var så dårlig, at det var fysisk umuligt for ham, og lille Paulina kunne heller ikke rigtigt magte det, så der var ikke andet at gøre end at tage sagen i egen hånd og begynde at klæde denne næsten fremmede mand af og jeg kan betro jer, at der var noget at pille af. Det sidste der røg var de lange underbukser, tilbage var kun hans trusser, men de røg da lægen kom, og hold da helt fast, jeg har aldrig i mit liv set noget lignede, jeg troede at ham havde ble på, men det var ingen ble, det var hans testikler der var vokset og nu var på størrelse med en håndbold, jeg kan godt forstå, at manden var syg.

Moise skulle indlægges og den "rare" doktormand gav ordre til igen at tage tøjet på, for så at gå 100 meter og så igen tage alt tøjet af, og denne afklædning var noget af en udfordring, hospitalsstuen var lille bitte, sengene stod nærmest klods op af hinanden, og for at komme til at hjælpe ham med tøjet måtte jeg kravle

ind under nabo sengen, og hele tiden kom en eller anden sur ansat ind og sagde en hel masse, men ingen gad og hjælpe.

På et tidspunkt kom den "rare" doktormand ind og han må have taget et meget hurtigt engelsk kursus for pludselig kunne han tale engelsk, han gloede ondt på mig og sagde så goodbye, jeg listede stille ud. Efter lidt tid uden for, blev jeg dog enig med mig selv om, at han ikke skulle bestemme om jeg skulle sige farvel til Moise eller ej, så jeg sneg mig ind på gangen og da han ikke var at se, smuttede jeg ind på stuen igen. Her mødte jeg et uværdigt syn, Moise havde fået lagt kateter og de havde ikke så meget som lagt et lagen over ham, han sad bare der med alle herlighederne fremme. Men det tog Moise og jeg ikke så tungt, vi gav hinanden et kram og jeg ønskede ham god bedring.

Jeg har i dag fredag d. 3. maj 2013 få besked på, at Moise er hjemme igen, han har det godt og lægen havde behandlet ham godt.

Da det hele var overstået og vi var på vej mod Danmark, fik jeg en rigtig dejlig varm følelse i maven, tænk at han stoler så meget på en fremmed dame fra et fremmed land, at han lader mig komme så tæt på, at han accepterede at jeg var til stede da tingene blev så private som jeg anser en bar numse for at være, det har gjort dybt indtryk på mig, jeg vil aldrig glemme denne oplevelse. En oplevelse som Moise, Paulina og jeg har haft sammen, men som vi aldrig kommer til at tale om, fordi vi ikke taler det samme sprog. En oplevelse, som jeg vil tænke tilbage på, hver gang jeg syntes, at arbejdet med foreningen er et langt sejt træk, den oplevelse er lønnen, og kan ikke gøres op i hverken penge eller tid.

Midt i det hele var der også plads til et lille smil, både Moise og Paulina var i søndags tøjet da vi drog af sted på hospitalet. Paulina var rigtig fin i kjole, jakke og højhælede sko, og når man har kjole og højhælede sko på, skal man jo også have lange strømper på, det havde hun også, et par lange blå fodboldstrømper, hun var så fin og så sød.

De fik fra deres sponsorer og til bestikkelse af lægen.

Som tak for hjælpen fik vi også her en fin gave, 5 kg tørrede hvide bønner.

September 2013

Paulina og Moise en historie helt i sær klasse måske man en dag skulle sætte sig ned og skrive en bog om dem.

Vi møder Moise alle steder i byen, han går tur hele tiden efter lægens anbefaling. Han er kommet sig fint oven på sin sygdom. Han er rigtig glad for at se os, og fortæller alle der gider, at høre på det, at hvis det ikke havde været for Andreea og jeg så var han en død mand.

Han fortæller os, at lægen på hospitalet havde behandlet ham så godt, og han havde endda spurgt om jeg var i familie med Moise siden jeg gjorde så meget for ham, det måtte Moise jo så fortælle ham, at det var jeg ikke, jeg er bare en der godt kan lide ham, utroligt at den sur mand kunne ændre sig sådan, igen må vi konstatere, at med bestikkelse kommer man langt.

For første gang får vi lov til at komme ind i huset, her møder os et ubeskriveligt syn. Paulina bor i det ene værelse, midt på gulvet står en seng og to gamle ødelagte skabe der ligger tøj i bunker og så er der edderkoppespind overalt og jeg mener overalt. Moise's værelse slår alle rekorder, væggene er sorte, en blanding af sod menneske fedt og gammel mad os, også her er der edderkoppespind overalt. Han sover på et par madrasser på gulvet. Jeg kan fortælle jer, at jeg har siddet på mange sengekanter i Bagaciu og jeg er ikke sart, men om jeg så fik en million ville jeg aldrig sætte mig i Moise's seng, jeg er sikker på, at han aldrig føler sig ensom i sin seng, jeg tror han omkring en million små venner han sover sammen med. I rummet står et komfur som ikke virker og på gulvet ligger der løg skræller og andet affald.

Lille Paulina står ude i haven og laver mad over et bål, vi spørger om det kun er om sommeren det foregår i haven, det er det ikke, det foregår på samme måde om vinteren, fordi aftrækket fra komfuret er i stykker. Det har regnet i Bagaciu og det er koldt, og Paulina står der i mudderet og laver mad, hun er i ført en

badekåbe som Hanne har haft med til Moise, Paulina bruger den som frakke og på fødderne har hun et par små sorte damesko hvor snører båndene mangler, Hanne har besluttet sig for, at Paulina skal have hendes røde gummistøvler. Hanne og Jette (en af turisterne der valgte, at tage med på tur og i stedet følge vores arbejde) hjælper Paulina ud af hendes sko og i de røde gummistøvler og da de står med hendes sko i hånden opdager de, at den stakkel har gået rundt i 2 venstre sko. Erik går en tur i deres have, og må konstatere at de intet toilet har.

Efter besøget hos Paulina og Moise må jeg have 3 minutter for mig selv, jeg havde en ide om, at det var slemt, men ikke at det var så slemt, jeg græd fordi jeg var chokeret, men også fordi jeg var vred, hvem eller hvad er de, dem der burde tage hånd om det her, hvor er de, sidder de i deres dejlige varme huse og spiser deres dejlige mad, de skulle skamme sig, de skulle have lov til at bo i dette hus bare en uge, jeg tror helt ærligt ikke de ville overleve det.

Moise fortæller, at de nok bliver nødt til at flytte fra Bagaciu, selv om de får hjælp har de svært ved at klare udgifterne til huslejen der er blevet sat op og hans medicin, jeg lover ham at prøve at finde flere penge til ham.

De får hjælp og vi beder John skifte de 2 ødelagte glas, sætte et nyt aftræks rør i komfuret så de kan lave mad inden for, og så beder vi ham male huset indenfor.

Oktober 2013

Moise render stadigvæk rundt på gader og stræder og fortæller alle der gider høre på ham, at hvis det ikke var for Andreea og Laila så var han død.

Væggene i Moise's rum var vasket ned, men ikke malet for han var blevet uvenner med håndværkeren.

Deres gamle ovn var i stykker og kunne ikke laves, Moise har været meget fornuftig og sparret lidt sammen af de penge de får, så han havde selv penge til en ny. Vi hjalp ham med at finde en ny maler og betalte ½ af regningen.

Hans helbredstilstand var som forventet. Paulina ønskede åbenbart ikke et tjek for hun dukkede ikke op. Jeg listede lidt rundt i deres have, og jeg fandt toilettet, det var meget charmerende især en klar stjerne nat, der var nemlig intet tag på, en mindre charmerende ting var nok toiletpapiret, det var almindeligt hvidt brevpapir.

April 2014

Vi mødte en glad og rask Moses, og han kom lige tilbage fra en af sine daglige spadsereture. Da han så os, gjorde han honnør og gik strækmarch frem mod os. Hans gode humør smittede af på os alle.

Til spørgsmålet om, hvad han kunne ønske sig, hvis det nu var jul, var svaret: "Et godt helbred". Vi måtte så fortælle ham, at det skulle være noget, der kunne købes for penge. Men han havde det godt og ønskede sig ingenting. Der blev foreslået forskellige ting, men nej, Moses var stædig. Svaret blev ved med at være et nej. Nej, nej, nej.

Så prøvede vi at spørge hans søster Paulina. Hun havde et ønske, som vi kunne opfylde. Hun ville gerne have lagt vinyl på gulvet, og det var meget forståeligt, for det var et gulv af jord. De værste huller blev udfyldt af noget gips, hvorefter belægningen blev lagt, og deres bord fik også en omgang.

Der blev købt en lille radio til Moses. Og den tog han imod, uden at han gentog den velkendte replik: "Nej". Han fumlede lidt ved radioen, og en lille tåre var ved at bane sig vej. Men heldigvis for ham hørte han noget i radioen, så han genfandt sit gamle jeg og sagde: "Hvis Putin kommer til Rumænien, finder jeg min stok."

September 2014

Moise traver rundt i byen det meste af dagen, for det har lægen jo sagt. Det går så hårdt ud over Paulina det lille menneske hun knokler som en hest.

Han er en sjov fætter, og han er altid sjov at være sammen med, men han er også en stædig kamel, der til tider er svær at gøre tilpas.

Man må lade ham, at selv om de ikke har for meget at rutte med, er der styr på pengesagerne, denne gang viste han os stolt, at han havde sparet sammen til en ny ovn, ENDELIG skal Paulina ikke stå ude i haven i sne og slud og lave mad.

Den ene af deres sponsorer havde givet os en pengegave med, den blev denne gang brugt på at ansætte Martin til at hjælpe, ovnen skal samles og sættes op og de er bagud i haven. De begynder lidt at knibe med det hårde arbejde for Paulina.

Moise fik også en gave af Hanne et ur, hvor var han dog stolt, ærmet blev rullet op så alle kunne se det, og så skulle han ellers ud og gå tur igen.

April 2015

Det er utroligt men sandt, det er nok her hos Paulina og Moise det går bedst.

Moise går sine daglige ture og Paulina laver alt det der hjemme. De har nu fået sat brænde ovnen til så Pauline ikke skal behøve at lave mad over bål mere.

Det begynder at knibe lidt med havearbejdet, men de er jo heller ikke helt unge mere.

Moise er som altid helt overstadig når der er for mange piger omkring ham. Moses er rigtig flot klædt på, når han skal i kirke. Hans skræddersyede tøj bliver luftet, når der er kirkegang. Og han har mere end bare et sæt skræddersyet tøj.

De får hjælp fra deres sponsorer

September 2015

De har det fint nok. Moise har fået lavet sit plankeværk som har været udsat for hærværk. Han har selv lavet det og er meget stolt af det. Det ser lidt spøjst ud; men det virker. Jeg beundrer Paulina og fortæller hende det også. Selv om det nærmest er umuligt at gøre rent inde i huset, så er der pænt og ryddeligt, og selv uden for er der begyndt at se fornuftigt ud. Moise er gået i gang med at rydde op fra huset hen til porten så han kan få lagt sten. Rigtigt fornuftigt for bentøjet er jo ikke hvad det har været.

Paulina har tandpine da vi kommer. Vi giver hende Panodil til et par dage og siger hun må komme igen hvis hun har brug for flere - hun kommer ikke igen.

Da vi åbner i butikken kommer Paulina forbi rigtigt mange gange. Hun tropper op med 1 lei i hånden, finder sig et stykke tøj og går hjem med det - lidt senere kommer hun igen med 1 Lei i hånden køber et nyt stykke tøj og sådan bliver hun ved flere gange. På et tidspunkt kommer hun med en gammel negle saks. Den kan bare ikke mere. Hun spørger om vi har en ny hun kan købe. Det har vi ikke; men da vi skal til byen dagen efter lover jeg hende at vi nok skal købe en ny. Det bliver hun rigtigt glad for, og lover at hun nok skal betale for den. Det kom hun ikke til, det var en gave fra os til hende.

Deres hund er død. Nogen har forgiftet den, desværre noget som sker med jævne mellemrum rundt omkring i byen. De har fået en ny lille hvalp, den er så skøn. Den får endda lov til at være inde i huset selv om den hver gang den bliver glad tisser en lille tår på gulvet; men hvad betyder det, det tørrer jo igen. De får pengene fra deres sponsorer og denne gang sker der noget meget uventet. Det er normalt Moise der tager pengene til sig. Det gør han også denne gang; men så snart han har fået dem giver han dem til Paulina. Ved ikke rigtigt hvad der skete det var lidt underligt.

På et tidspunkt kommer Paulina op i butikken. Hun fniser lidt og fortæller os, at Moise altså er blevet lidt fuld. Hun er så sød, og jeg tror hun ser os som nogle gode veninder man kan snakke med og have hemmeligheder med.

APRIL 2016

Moise er begyndt at blive sær, vi tilbyder ham, at Poul Erik vil hjælpe ham med lige det han har brug for. Aftalen bliver, at Poul Erik skal lave en ny dør til hans port, og et gelænder til deres trappe og så skal der lægges nogle kantsten.

Det sidste bliver hurtigt ordnet og vi kører en tur til Targu Mures og får købt materialer til resten. Poul Erik gik straks i gang med gelænderet, og det blev super flot, men da det skulle sættes op og døren skulle laves, var Moise blev til en sur gammel mand. Han skulle nok selv klare det hele og vi kunne bare holde os væk. Vi blev meget hurtigt enige om, at vi ikke gider arbejde med sure gamle mænd, der skifter mening, som vi andre skifter underbukser.

Hvis Moise ikke vil have hjælp er det hans sag. Pengene sagde han dog ikke nej til.

Stemningen mellem Paulina og Moise var heller ikke god.

De får sponsorpenge.

SEPTEMBER 2016

Når man møder Moise på gaden er han nydelig. MEN når man besøger ham, er det noget helt andet. Han er usoigneret. Vi var ikke inde i huset, men når man nærmede sig døren, bredte der sig en liflig stank, inde fra huset.

Han går dårligere end sidst og Paulina er blevet en hel del ældre, at se på.

Vi har et verdensatlas med til Moise, og det gjorde stor lykke.

De får pengene fra deres sponsorer.

APRIL 2017

Moise ser ikke for godt ud, han har før været syg, tror desværre det er ved at gå den forkerte vej.

Der er næsten ikke sået/plantet noget i haven, de kan ikke klare det mere.

OKTOBER 2017

Det er med dyb dyb sorg, at jeg har modtaget beskeden om, at Moise er afgået ved døden.

Kære Moise

Mit hjerte gør ondt, mine øjne

er fulde af tårer, jeg kan ikke forstå, at jeg ikke skal se dig igen.

Du var så nem at elske, når man tog din hånd og du blev genert, men du var også så forbandet nem at blive vred på, når du blev Moise på tværs.

I september blev jeg rigtig vred på dig, der var ingen tvivl om, at du var meget syg. Jeg ved du var bange, for du græd i mine arme, bange for at dø. Desværre traf du det valg, at gud og ikke lægerne skulle bestemme om du skulle fortsætte dit liv her på jorden.

Du valgte forkert, men det var din og kun din beslutning og selv om jeg var dybt uenig med dig, måtte jeg respektere dit valg.

Trods dine fattige kår, var du en stolt mand og en yderst intelligent mand, en charme trold og faktisk også en flot mand. Vi er tit blevet enige om, at hvis jeg ikke havde været gift med Karsten, så skulle vi to giftes.

Moise, at komme så tæt på et andet menneske som jeg fik lov til at komme på dig, er fantastisk. Da du for år tilbage var ved at dø, kendte vi ikke hinanden så godt.

Men du stolede så meget på mig, at jeg fik lov til at holde din hånd, selv om du havde lige så lidt tøj på, som den dag du blev født.

Det bånd vi knyttede den dag på hospitalet, kan aldrig tages fra os, heller ikke selv om du ikke er her mere.

Moise jeg elsker dig og jeg vil komme til at savne dig rigtigt meget. Jeg ved du skal begraves i dag og der er intet i verden jeg hellere ville end at være ved din side en sidste gang, men det kan desværre ikke lade sig gøre.

Vi skal nok passe godt på Paulina.

Sov sødt min elskede ven, jeg håber at du får det godt der hvor du er nu.

LAILA

Støtteforeningen

Hjælp de ældre i Rumænien

CVR. 3356 8800

lc@kcrevi.dk

Tlf. 2946 2003

Støtteforeningen

Hjælp de ældre i Rumænien

CVR. 3356 8800

lc@kcrevi.dk

Tlf. 2946 2003

April 2013

Støtteforeningen

Hjælp de ældre i Rumænien

CVR. 3356 8800

lc@kcrevi.dk

Tlf. 2946 2003

September 2013

Støtteforeningen

Hjælp de ældre i Rumænien

CVR. 3356 8800

lc@kcrevi.dk

Tlf. 2946 2003

Oktober 2013